

Forbedring af Lønnen. Ministeren siger, at de har det godt nok, de Folk derude, slaar det hen med sin sædvanlige Gemytlighed, som vi alle skatter højt under visse Forhold, men dog ikke, naar der er Tale om saa alvorlige Ting, som Tilfældet er her, hvor det drejer sig om en Mængde Menneskers Eksistens. Da Forsvarslovene blev behandlede, sagde man til disse Folk: Vi kan ikke tage jer med nu, der er saa mange Ting, som skal ordnes, saa store og vigtige Interesser, som skal varetages, og I maa vente, men jeres Tid skal nok komme. Man samlede Lønningerne, men man forbedrede dem ikke. Der skete dog noget, og det er en lille Forsmag paa, hvad man fra Officerernes Side kan vente af Lønreform, naar det drejer sig om Arbejderne: De søgaaende Arbejdere fik en lang bombastisk Motivering til et Lovforslag om Sotillæg, Resultatet blev en Forhøjelse med 1 Kr. 40 Øre maanedlig for de søgaaende Arbejdere. Det var Resultatet af et Lovgiverarbejde, om hvilket Rigsdagens Medlemmer maatte tro, at det virkelig forbedrede vedkommende Folks Stilling. Jeg vil med det samme, da Sagen skal for paa ny, særlig da den skal for i Finansudvalget, sige — jeg har sagt det tidligere —, at den Tale, som Ministrene og Officererne førte om Emolumenterne, er slaaet af Marken af den ofte omtalte Kommission selv, idet den har erklæret paa Side 25 i sin Betænkning, at hvis man skal have faste Arbejdere, Arbejdere, der er bundet til Stedet for et Aar ad Gangen, ved Hæren, ligesom man har det ved Marinen, maa man give dem samme Emolumenter, som Marinens faste Arbejdere har, for de Indskrænkninger, de lider. Thi man erkender og med Rette, at de lider en Indskrænkning i deres Forhold, fordi de er underkastede visse Tvangsforhold, som andre ikke er underkastede, derfor faar de Emolumenter, og det er ikke berettiget at lægge disse til den Løn, de har.

Jeg vil derfor meget henstille til Finansudvalget, at det i alt Fald stiller sig en Smule mere forstaaende, end den højtærede Minister har gjort, og at det følger Flertallets Opfattelse, at det vil være rigtigt, at Arbejderne tages med i Forhandlingerne om det Lønningsspørgsmaal, der for dem har saa overordentlig stor Betydning. At Folk, naar de arbejder en Time mere, faar Betaling for en Time mere, kalder jeg ikke en Lønforbedring, det er nærmest en Flause, en Haan at kalde det en Lønforbedring. Naar vi igen skal beskæftige os med dette Spørgsmaal, maa vi, hvis det skal være Alvor, helst se at faa et Resultat,

som kan holde, saa at vi kan have Fred nogle Aar, hvad vi dog plejer at have i Lønsager, naar de først er færdige fra Rigsdagen. Men ordnes Sagen paa en saadan Maade, som den højtærede Minister antydede, og som det desværre vist var hans Mening at ville ordne den paa, spaar jeg, at der ikke vil blive Fred i Spørgsmaalet i de første Aar, men det vil komme igen hvert Aar. Jeg anmoder derfor Finansudvalget om at drage Arbejderne med ind i Forhandlingerne og at søge at rette paa det, som kommer til at foreligge fra den højtærede Minister.

Johan Knudsen: I sit Svar til mig angaaende mine Klager over Pigtraadsafspærringen af Strandbredden paa visse Steder af Nordsjællands Kyst fremsatte den højtærede Landbrugsminister følgende Udtalelse, som jeg ligesom det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann) skal citere: „Den egentlige Forstrand, d. v. s. den Del af den hele Strand, der ved Højvande bliver overskyllet, kan ikke afspærres af Lodsbesidderne, af private.“ Jeg er glad ved disse Udtalelser, og jeg tillader mig at understrege dem, de viser, at de Lods-ejere, jeg har talt om, ikke har haft Ret til at anbringe deres Pigtraad ude i Vandet. Ogsaa den højtærede Minister mener, at Forstranden er undergivet Statens Retlighed; den, der spærrer selve Forstranden, gaar videre, end han har Lov til. Den højtærede Minister fortsatte: „Men hvor der er Bebyggelse ud til Stranden, og hvor Strandbredden er taget ind som Led i et indhegnet Haveanlæg, der er Sagens Ordning foregrebet, og der er sikkert ikke noget at gøre i Retning af at skabe Færd-selsret.“ Jeg tilstaaer, at jeg ikke rigtigt forstaaer Præcisionen: hvor Strandbredden er taget ind som Led i et indhegnet Haveanlæg; det synes mig at være et noget udflydende Begreb. Men den Strandbred, med hvis Afspærring jeg har beskæftiget mig, kan i alt Fald ikke siges at være taget ind som Led i noget Haveanlæg. Her har altsaa Folk Ret til uhindret at færdes ved dagligt Vande. Men ved Højvande kan Folk udelukkes fra deres aarhundredgamle Ret, og, som jeg sagde forleden, i Tilfælde af Stranding kan denne Pigtraadsafspærring foraarsage Tab af Menneskeliv. Det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann) kom i Dag indgaaende ind paa denne Sag, og da jeg i et og alt kan give ham Ret, skal jeg indskrænke mig til disse Bemærkninger. Ligesom det ærede Medlem fra Lyngby vil jeg takke den højtærede